

Tvenne Nya

W i s d r,

Den Första:

Om Gamla och Nya Werlden.

Kan sjungas som: Wackra Jungfru,
lilla Wänstö ic.

Den Andra:

Till Gamla ogifta Tanter!

Den Tredje:

Wänstlighet ombyt dina lagar ic

De Tvenne senare kunna sjungas under sina
egna wänstjudande Melodier.

Carlströma, tryckt år 1809.

Den Första:

1.

Gamla världen i all heder!
Men wist war den satans dum;
Intet skick, och inga seder
Hos det raa Publikum;
Man till namnet då knapt kände,
Bal, Spektakel, Spel och Klubb,
Hustrun spann, och wäfwat rånde,
Och hwar Glicka brukte Stubb.

2.

Men den nya världen åter,
Är en riktig Snille-werld,
Der man educera låter
Hwarje Glicka till en lärdr;
Handelsborgens, och hans Länsmans Dotter,
Biskopens, och hans Kaplans,
Läsa Franska — ha Rapotter,
Och la mode som Husbudstans.

3.

Gamla världen för de sköna,
Säkert ganska ledsam war;
Glickan, piälig som en häna,
Rednade för hwarje Karl;
Ättarn, wärdnadsfull och slagen,
Stod ~~och~~ fram — med nedsänkt blick,
Och knapt före Bröllopsdagen,
Någon enda kyss han fick.

4.

Nya världen blef det gifwet,
Att förlusta flickor rätt,
En de dansa genom lifwet,
Gladt, bekymmerlöst och lätt:
Blygsamheten är en Fabel,
Ingen enda tror på den,
Och wid flangen af en Sabel,
Wäcks den första Kärleken.

5.

Gamla världen, bland meriter,
Ansåg frihet från allt krus;
Och man ströf ej på wifiter,
Dag från dag ur hus i hus;
Hustrun och det man, förtroligt,
Lefde, som ett ängla-par,
Och den ena fann ej roligt,
Att den andra borta war.

6.

Nya världen tror helt annat,
På Kalas är den blott säll;
Och man ledsamt har — förbannat,
Om man hemma är en qwäll;
Fru och Herre sällan triswas
Uti samma rum och sång,
Och förtroenden blott gifwas
At en Jungfru — eller Dräng.

7.

Bröder! flyttom os till Bålen,
Fyllom enigt våra glas!
För vår Nya World går Skålen,
Bort med Gamla Worldens tace!
En förtienst den likwål hade,

Nå vi härma den ännu!
Gamla Götthen alltid sade:
Slåss mot Tie — Drick som Sju!

Den Andra:

1.

Om nånsin lifwet har behag,
Om nånsin det kan lyckligt njutas,
Är i en makas famn att slutas,
O Tanter! Just så tänker jag,

2.

Ni torde lifa välment tänka,
Och kanske alltid tänkt har det,
Försonen Er till stor förtret:
Ej welat denna sällhet skänka.

3.

Nå väl, men Flandren ej derpå,
Han i sin wisshet kanske funnit,
För Eder wara bäst att jämt ogifta gå,
Och med ett ägtenskap Ni ingen sällhet wunnit.

4.

Ni också dyra pligter har,
Fast ej just de af Mor och Måla,
Och riktigt öfwer dem att waka,
För Er min sann nog göra war.

5.

Men att Försynen dem Er gifwit,
Se det war lögn — förlåt jag ber,
Rej bästa Tanter! just af Er
De sällsme förestrefne blifwit.

6.

Men hwari dessa nu består,
Se det, så blir en annan fråga,
Om jag Er tillstånd Tanter får,
Att säga dem jag torde wåga.

7.

Först mycket nytt Ni weta plär,
Om allt hwad som kan angå andra,
Och att beständigt dessa Flandra,
För Er ju högsta nöje är.

8.

Dernäst plär ni Er syfelfätta
Med anecdoter då och då,
Om flickor, älskare berätta,
Allt hwad som ni kan hitta på.

9.

Hwad som i andras hus passera,
Ni också alltid känna plär,
När någon gång ni wiskas der,
Blott för att strängt recognoscera.

10.

När twänne wid hwarannan tala,
I hemlighet, på afstånd gå,
Då sitter ni så hjertans hala,
För att i tyfhet lyfna på.

11.

Om flickan mig en kys förär,
Då sitter Ni med ögon stora,
Eror hennes oskuld borta är,
Då ni har ingen att förlora.

12.

Sen pratar Ni båd' si och så,
Och utan aldra minsta tankar,

Från hus till hus beständigt wandlar,
Att Eder litet lätta få.

13.

Och ropar uti himmels höjd,
Hur tidens ungdom nu upväxa,
Och med en synlig hjertans fröjd,
Ett och det samma ständigt fåra.

14.

Hur i Er tid ej war så här,
Hur dygdiga som ni har varit,
Nej i Er tid det war så där,
Ja Tanter, denna tid har farit.

15.

Ni lär wäl knappast minnas den,
Han more rustig nog kan hända,
Ja tacken derför Himmelen,
Er sorg i fröjd har welat wända.

16.

Se här hwad pligter till att spilla,
Och lönen säkert blifwa lär,
Att Tanter Ni som lögnen hylla,
Det straff som lögnen följa plär.

17.

Så flyr för Er hwarenda dag,
Ni aldrig tröttnar squaler föra,
Må ingen Eder ro förstöra,
Af hjertat Tanter önskar jag.

18.

Räds ej ni ju Er oskuld har,
Ni utaf ingen blir bedragen,
Ni äga den så säkert qwar,
Intill den stora dommedagen,

19.

Ja wändren här i allstons fred,
Att hwilken tröst för Edert hjerta,
Att weta just i dödens smärta,
Ni med Er oskuld sätts i grafwens tystnad ned.

20.

Jag skulle säga mycket mera,
Men att — Jag flockwis Tanter ser,
I bataljoner sig förmera,
Att störta mig i afgrund ner.

Den Tredje:

1.

Wanflighet ombyt dina lagar,
Ändra din sågring så ofta du will,
Ändra minuter med timmar och dagar,
Det är din art, det hörer dig till,
Jag wet, du flyger, du går,
Det är alt det offer du får.

2.

Glänsande präst med höghet och ära,
I Lund' förtjusat mitt wett och min själ.
Blott man af Er kan wanflighet lära,
Ufel är den som blifwer Er träl,
Solen går up, men skynkar sig neder,
Si det är rätta bilden af Eder.

3.

Rjårlek far bort och ändrar sin låga,
Det har jag länge wetat förut,
Uti des Eld mig aldrig will wåga,

I sjelfwa bøljan synes till slut,
Kärlek, far bort, jag tår dig ej mer,
Kroppen ej fins, blott skuggen man ser.

4.

I Kungars Hof, i nedriga bojar,
Nöjen, misnöjen de följas ju åt,
Prinsar i Purpur och trålar i bojar,
Qwåda omwårting af löje och gråt,
Dagen till skiftes är het och än sval,
Hwar har sin ro, sin oro och qwal.

5.

Märk sådant alt, i werldens pra,
Will du bli nöjd, begär ingen ting.
Nyttja din lott, men wet dig att styra,
Far ej för nöjen all werlden omkring,
Sök i dig sjelf din wisaste frögd,
Lef med dig sjelf, så lefwer du nögd.
